

Novým Městem pražským

I.

Tebe znám, bezvětrí.
Za tebe nehrozilo, že vyslaný polibek
k ústům se mi vrátí.

A tebe také znám. Hodlal si tu trávit
falešného Krista a skončil se žádankou
v čekárně toxikologie.

Jaké štěstí měl jsem na přátele!,
syčím do skla výlohy, ta příkyvuje.
Křičet nechci, lidé už spí.

II.

Vyvanu v hodině slepých oken.
Nikdo nepostřehne karneval prašných hadů
kolem mých kotníků,

jen rozvířené dívky,
které si teď v noci povídají se spodním prádlem,
přitisknou v jisté chvíli ruku na ústa.

Až kopnu, křičte! Křičte víc než já!